

K. Dž. Doerti

**BROJ
10**

Preveo
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

C. J. Daugherty

NUMBER 10

Copyright © Moonflower Book, 2019

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

BROJ 10

Prvo poglavlje

„Oš da cirkamo žestinu?“

Grej je jedva čula Kloino pitanje od gruvanja basa iz zvučnikâ.

Bila je skoro ponoć i noćni klub *Bižu* bio je u punom zamahu. Oko njih su se vrtela i sudarala svetla – ljubičasta, plava, žuta, zelena – a onda naglo odlazila, izazivajući vrtočlasticu. Dejstvo je bilo toliko zaslepljujuće da je morala da škilji kako bi videla blistave čašice koje je Kloi držala.

Uzevši jednu, Grej se zapilji u bistru tečnost u njoj.

„Šta bi s punčom?“, upitala je, gotovo vičući da bi nadjačala muziku.

U početku se pio neki voćni punč – šarena mešavina soka toliko slatka da trnu zubi i da se alkohol jedva i primeti.

„Samo sam ovo mogla da nabavim.“ Kloi je blago zaplitala jezikom kada se prignula ka Kloi da bi je ova čula.

Nije morala da objašnjava. Bile su maloletne pa su za kupovinu pića morale da se uzdaju u starije klabere.

Grej podiže čašu i onjuši je, nabravši nos na oštar, opor miris. „Šta je ovo?“

„Ne’am pojma. Možda votka?“ Po tome kako je slegla ramenima, videlo se koliko malo Kloi mari za to. „Isto piju i svi ostali, što znači da je sigurno u redu.“

„Cirkate žestinu?“ Priđoše im blizanci Bolino, sa Ejdanom u pratnji, cereći se dvema devojkama. „Na eks!“

Došli su na Ejdanov rođendan – njegov ćale je bio vlasnik *Bižua* i sredio je da svi uđu, bez obzira na starost. Trenutno je to bio jedan od najpomodnijih klubova za mladež, a to je bila žurka godine. Činilo se da je pola škole slagalo roditelje i došlo te večeri. Od trenutka kada je Grej čula za to, čitava stvar je izgledala uzbudljivo i protivzakonito. Ogromna sprdnja. Ona i Kloi su se čitave sedmice dvoumile šta da obuku, odlučivši se za uske miniće srebrne (Kloi) i plave (Grej) boje, uz zastrašujuće visoke potpetice. Kloi je jedva mogla da korača, ali mislila je da izgleda kao da ima najmanje osamnaest godina, ako ne i više.

Nije dolazilo u obzir da joj majka dozvoli da ide, te se poslužila najstarijim štosom, rekavši joj da će prespavati kod Kloi. U međuvremenu, Kloina majka je mislila da su kod Ejdana.

Usled laži, sve je bilo utoliko uzbudljivije. Obe su bile ushićene od časa kada su kročile u klub, gde su drugare iz odeljenja zatelele u sličnom gasu. Nešto ranije, Ejdanu su svi pevali rođendansku pesmu i đuskali oko njega, dok je on poprimao istu crvenkastu boju svojih pega.

Međutim, sada je već bilo kasno. Grej je bila umorna. I pomalo ju je hvatala mučnina. Njihov plan za noć nije obuhvatao hranu.

Kloi nije imala takvih briga. Podigavši čašicu, ona je protrese dok tečnost nije zapljuskala. „Hajde, Grej“, mamila ju je. „Došle smo da se provedemo.“

„Da“, reče Tom Bolino, munuvši je laktom. „Ne budi smaračica.“

„Već se provodim“, tvrdila je Grej. „Samo ne želim da pijem neku tajanstvenu cugu pa da se probudim na vestima, gde svi govore: 'Zašto li je, pobogu, to pila? Nije ni znala šta je. Sada je u komi. Koji mentol.'“

„Ovo je *Bižu*.“ Kloi je to izgovorila kao da je posredi nedvosmislen dokaz da nema opasnosti. „U pitanju je nešto kao votka. Nije *otrovno*.“ Ona zamahnu rukom i pokretom obuhvati prostoriju, krcatu znojavim igračima, koji su se vrteli ukруг pod stroboskopskim svetlima. „Neće se svi odavde probuditi u komi.“

„Čaletov klub je bezbedan“, složio se Ejdan, neočekivano se uvredivši.

Grej se suzdrža da ne iznese argument kako ljudima i na finim mestima stalno sipaju nešto u piće. Svašta je mogla da kaže, ali muzika je bila preglasna i niko nije bio raspoložen da sluša. Zato je rekla samo: „Jednostavno ne bih.“

Kloi sleže ramenima. „E pa, ja neću da ovo propadne.“ Osmehujući se, podigla je čašu. „Živeli! Za bolje ocene. I luđe žurke.“

Eksirala je piće, trgnuvši se na ukus, ali, čim ju je iskapi-la, nasmejala se i tresnula čašicu na lepljivi sto pored njih.

„To je bilo *strava*.“

Zažmurivši, ona poče da uvrće telo uz muziku, koja je bila toliko glasna da je Grej osećala njen ritam u grudima tamo gde je trebalo da joj bude srce. Kloina blistava kosa svetlucala se na ljubičastoj rasveti, dok joj je telo ševrdalo.

U drugom kraju prostorije Grej vide grupu muškaraca kako se međusobno gurkaju i upiru prstom u nju, žudno se cereći.

Naglo ustavši, pomerala se dok nije zaklonila drugaricu od njihovih pogleda. Pogrešno protumačivši taj potez, Kloi joj se iskezi od uva do uva i pokaza na čašu koju je Grej bezmalo bila zaboravila da drži.

„Hajde.“ Kloi pokaza na njeno netaknuto piće. „Ja još nisam umrla, što znači da je sigurno bezopasno.“

Momci se nasmejaše.

„Da, hajde, Lengtrijeva. Svi smo i dalje živi“, podbadao ju je Tajler Bolino. „Ne budi takva dosadnjakovička.“

To ju je žacnulo. Grej nikada nije želela da bude dosadna. Njena majka je dosadna. Njen očuh je dosadan.

Ona nije takva.

Baš kada je podigla čašu, međutim, iz magle veštačkog dima koji se valjao po podijumu za ples izronio je Džejk Makintajer. Grej se skamenila, dok joj je čašica lebdela ispred usana.

U farmerkama i tamnoj košulji, on je izgledao gotivno i smoreno kao i uvek, premeravajući prostoriju i odišući negodovanjem. Bio je previše mršav. Previše bleđ. I mnogo uobražen.

Kada ju je pronašao očima, ona vide kako mu je pogled poleteo na njenu dignutu čašu pa se vratio na njeno lice. Izvila mu se leva obrva.

Grej oseti kako joj toplina obliva lice. Bez razmišljanja, žurno je spustila piće. Zažalila je istog trena.

On većito to radi. Gleda je s visine. Uvek traži kako da se ona oseti kao debil. Večeras neće on odlučivati šta će ona raditi.

Prkosno se okrenula prema Kloi.

„Uzdravlje za lude žurke“, reče ona i iskapljuje piće. Ostali su navijali kad je tresnula čašu na sto.

To nije bila votka. Imalo je izražen ukus sladića i opeklo joj je želudac.

Grej se zakašlja i potekoše joj suze.

Pre nego što je ona stigla da se oporavi, muzika se promenila. Kloj ushićeno vrisnu i zavrte se, dok joj je kosa letela. „Obožavam ovu pesmu!“

Zgrativši je za ruku, ona povuče Grej na plesni podijum, gde su desetine tela već poskakivale uz ritam. Grej nije imala izbora osim da igra. Pridružiše im se Tajler i Tom, pa su svi neobuzdano đuskali.

Krajičkom oka, Grej je videla kako Džejk prilazi i staje pored Ejdana, koji mu je ponudio jednu čašicu. Džejk odmahnu glavom. Slegavši ramenima, Ejdan naizgled popi žestinu i otrča da im se pridruži na podijumu.

Džejk je ostao na svom mestu i mrko ih je gledao.

Svesna njegovog netremičnog pogleda, Grej se prepustila igranju. Oko nje se izdizala prašnjava izmaglica. Imala je osećaj da joj je telo lako i gipko. Činilo joj se da oseća ritam u telu. Ritam je bio deo nje.

Kloj je bila zajapurena u licu i vlažna od znoja dok se obrtala ukруг, naglas pevajući reči pesme. Zatvorivši oči, Grej podiže ruke iznad glave, puštajući da je muzika obuzme. Puštajući da bude slobodna.

Deset minuta kasnije, međutim, muzika ju je napustila. Usne su joj bile suve i vrtelo joj se u glavi. Nešto joj nije bilo u redu sa stomakom.

„Šta je bilo?“, upita Kloj. „Izgledaš čudno.“

„Malo mi je muka“, rekla je Grej i smesta poželela da nije. Reči su samo pogoršavale stvar.

„Hajdemo malo na vazduh.“ Kloi je uhvati za ruku i povede kroz bar.

Dok su se probijale kroz gomilu, prema izlazu, pramenovi kose su se neprijatno lepili Grej za lice. Želudac joj se prevrtao sa svakim korakom.

Živciralo ju je što Kloi naizgled nimalo nije muka. Samo je izgledala zabrinuto.

Tamo je bilo mirnije i primetno svežije. Brišući znoj s lica, Grej je duboko udisala, pokušavajući da smiri stomak. Usta su joj bila suva kao Sahara.

„Treba mi nešto da popijem“, promumlala je.

Jedva je primetila kada je Kloi načas nestala, vrativši se s bocom piva koju joj je tutnula u ruku. „Popij ovo. Biće ti bolje.“

Činilo joj se da to nije baš sjajan savet.

„Treba mi vode“, reče Grej.

„Šanker nije hteo da mi dâ. Rekao je da prodaje samo flaširanu a da ja ništa ne mogu da kupim pošto sam maloletna. Tajler mi je dao ovo. Misli da će pomoći.“

Grej nije htela da pije više alkohola. Međutim, hladna boca piva prijala joj je na pregrejanoj koži, pa ju je prinela licu, priljubivši staklo uz obraz.

„Grej.“ Bio je to Džekov lako prepoznatljiv severnjački naglasak.

Ona se okrenu da bi ga videla nekoliko koraka odatle, a izraz mu je zračio prekorom.

„Šta hoćeš?“, upitala ga je.

Spuštajući čelo, on baci pogled na bocu u njenoj ruci pa ga vrati na njeno lice. „Možda ne bi trebalo da preteruješ s tim. Ne izgledaš baš najbolje.“

To je bilo uvredljivo u više pogleda. Ali pre nego što je Grej mogla da smisli neki razoran odgovor, između njih se isprečila narogušena Kloi.

„Zašto ti ne gledaš svoja posla, Džejk?“, upita ona. „Stalno joj se petljaš u život; značajno je gledaš. Očigledno si ljubomoran na nju. To je smešno.“

Čak i na visokim potpeticama bila je toliko sitna da je morala da se propne na prste kako bi mu videla lice. Kao razjareni leptirić. On ju je gledao s hladnokrvnom uzdržanošću od koje je besnela još više.

„Samo pokušavam da pomognem.“

Raspaljena od alkohola i rešena da zaštiti Grej, Kloi nije htela da se povuče.

„Ne treba joj tvoja pomoć. Stalno je kinjiš jer ti je tata izgubio na izborima. Zašto to ne preboliš? Meseci su prošli. Nije Grej kriva.“

Džejk stisnu usne i okrenu se prema Grej.

„Slušaj“, nepokolebljivo reče, „ne pokušavam da te uvredim niti bilo šta slično. Ali bolje ti je da se ne napiješ ovde. Ima previše ljudi. Previše pogleda.“

Možda bi ona neke druge noći drugačije shvatila taj savet. Sada ju je samo razbesneo. Kako sme tako da joj popuje?

Ne obazirući se na mučninu u želucu, ona ga oholo pogleda.

„Hvala ti na brizi. Ali sasvim sam sposobna da odlučim koliko hoću da popijem.“

Načas ju je gledao u oči i ona pomisli da će se raspravljati. Ali onda je otišao, vrteći glavom. Dok je Grej gledala, jedne ruke na jogunastom stomaku, on zastade na garderobi da uzme jaknu a zatim, poglednuvši je još jednom za kraj, nestade kroz široka staklena vrata.

Kada je on otišao, unutra je zastrujao hladnjikav jesenji lahor. Grej je godilo da ga oseti na vreloj koži. Onda su se vrata zatvorila, i vratila se vlažna vrućina.

Grej se prevrtao stomak. Ona pokri usta prstima.

„Tako je uobražen.“ Kloi je još kiptela od besa, ali čim je videla Grejino lice, ljutnja joj je izbledela. „Grej. Je l' još gore?“

Nemo, Grej klimnu glavom. „Moram da idem kući“, prevrala je preko jezika. „Povratiću.“

Nije se usuđivala da kaže još nešto, a Kloi je na njenom licu zasigurno videla ozbiljnost situacije, pošto je odgovorila samo: „Idem po jakne.“

Grej se naslonila na zid dok je Kloi otrčala na garderobu i predala belu karticu. Malo kasnije dojurila je nazad, čvrsto stežući njihovu odeću, koju su zajedno ostavile na početku noći, kada je sve bilo tako uzbudljivo.

Ali Grej nije mogla da sačeka svoju jaknu. Trebalo joj je vazduha. Odmah.

Opreznog pogleda, izbacivač se sklonio kada je ona pojurila, dok su joj se pozajmljene visoke potpetice klizale po betonu. Pod crno-belom nadstrešnicom s rečju „BIŽU“ obasjanom ljubičastim neonskim svetlom, ona zastade na delić sekunde, dok joj je studeni oktobarski vazduh bio kao led na vlažnoj i lepljivoj koži.

Onda je prešla dva koraka desno i ispovraćala se u podnožju divovske palme u saksiji.

„Grej!“ Kloi dotrča do nje.

„Ne može ovde da bljuje“, prigovorio je izbacivač.

Povukavši pozadi Grejinu kosu, Kloi ga prostreli pogledom preko ramena. „Ostavi je na miru.“

Njih dvoje su se svađali preko Grejinih leđa dok je mučnina lagano jenjavala i Grej počela da se uspravlja, nadlanicom brišući usta.

Ono što se zatim dogodilo odigralo se brzo.

„Da li je moguće da je ono Grej Lengtri?“ Sa nekoliko koraka odatle dopirao je neki muški glas.

„Ona je!“; odgovorio je neki drugi muškarac.

Noć osvetli zaslepljujući niz bliceva. Odasvud je dopiralo štektanje foto-aparata, kao da na njih neko puca iz oružja.

Kloi ostade bez daha i posrnu unazad dok su ih glasovi zasipali baražnom vatrom.

„Kako si, Grej?“, podsmevao joj se neki zreli muški glas sa esekskim naglaskom. „Pomalo umorna i ranjiva?“

„Ko ti je ova seksi drugarica? Kako se zoveš, srećo?“

„Malo si previše popila, dušice?“

Blic. Blic. Blic.

Zaslepljena bleskanjem foto-aparatâ, Grej nije mogla da vidi te ljude, ali odmah je znala ko su oni. *Šta* su.

Obeshrabrila se.

„Zna li ti majka da piješ?“, upita prvi muškarac. Ostali su se smejali.

„Maloletna si, mlada damo“, reče jedan od njih. „Treba da te prebacim preko kolena.“

Sve to vreme blicevi su osvetljavali noć.

„Grej.“ Kloin glas je zvučao čudno – bio je visok i napet; njena ruka je snažno stiskala Grejine prste. „Šta ćemo?“

Očajna, Grej je tražila izlaz. Iza njih je stajao onaj izbacivač u crnom i preprečavao ulaz, ravnodušno prekrštenih ruku. Nisu mogle da se vrate unutra drugovima.

Iza paparacâ, londonski Park lejn bio je vrlo prometan u to kasno veče.

Grej pogleda Kloi.

„Bežimo“, reče.

Drugo poglavlje

Čvrsto se držeći za ruke, dve devojke potrčaše u mrak.

Grej je još bila zaslepljena od bliceva – kroz svetlace koji su joj igrali pred očima videla je četiri kršna muškarca s foto-aparatima u rukama. Protezali su se preko pločnika, rame uz rame, kao ljudska prepreka na putu.

Smejali su se i ispaljivali snimke kao metke.

Služeći se laktovima, ona se zabi između njih, vukući Kloi sa sobom. Bilo je to kao da se probija između stenčuga.

Oni su se i dalje kliberili, ali odmakli su se da propuste devojke.

Spuštenih glava, rukama pokrivajući lice, njih dve su trčale ulicom, kuckajući potpeticama. Iza njih, Grej je čula tutnjavu muških koraka koji idu za njima, dok su foto-aparati bleškali poput malenih udara bombi.

„Hajde, Grej!“, viknu jedan od njih. „Osmehni nam se.“

Nijedna od njih dve nije se smešila.

Čak i na visokim potpeticama bile su brže od zapuštenih, sredovečnih fotografa i glasovi su postepeno izbledeli u daljini.

Muškarci su se i dalje smejali dok su zaostajali.

„Nema veze“, rugao se jedan. „Dobili smo ono što nam treba.“

Konačno ih je nadglasala gradska buka i Grej nije više mogla da ih čuje.

I dalje je trčala, jurcala Park lejn, a pomodni hoteli i restorani u ulici promicali su u magli njenog perifernog vida, dok se Kloi nije saplela o neravnu ploču na pločniku i pala na koleno, ispustivši Grejinu ruku.

„Kloi!“ Zadihana i uplašena, Grej se okrenu. „Jesi li dobro?“

Kloi nije odgovorila. Ostala je četvoronoške, dok su njihove jakne bili rasprostrte oko nje nalik lokvama.

Grej kleče kraj nje. „Jesi li se povredila?“

„Dobro sam.“ Međutim, kada je Kloi digla glavu, obrazi su joj bili rumeni od suza, cirke i naprezanja. Ajlajner joj je bio razmazan ispod očiju.

Grej je znala da i sama sigurno izgleda isto tako grozno. Znoj joj se slivao niz leđa, hladeći se na noćnom vazduhu. Bilo je *ledeno*. Samo u kratkoj haljini, ona poče da se trese.

Kloi joj pruži ruku. „Pomozi mi da ustanem.“

Grej je povuče na noge odveć snažno i njih dve se zateuraše, držeći se jedna za drugu. Neki lepo odeveni par u prolazu piljio je u njih sa otvorenim neodobravanjem.

Osećajući se osetljivo i otkriveno, Grej je okrenula glavu.

Trebalo je da očekuje sve to. *Bižu* – omiljeni klub mlade aristokratije i poznatih televizijskih ličnosti – često je u tabloidima. Osim toga, to nije prvi put da se Grej našla na meti paparacâ. Bilo je prilično gadno i neposredno nakon izbora.

Tada su se fotografi pojavljivali svugde – ispred njene škole, u kafeu u koji učenici odlaze posle nastave.

Nakon što je jedan tabloid objavio fotografiju na kojoj ona ide u školu s naslovom „Premijerkina maloletna ćerka fura ultrakratku suknju“, njena majka je podnela zvaničnu tužbu protiv novina.

Usledili su napeti sastanci s novinskim izdavačima i, na izvesno vreme, oni su ih ostavili na miru. Mislila je da je najgore prošlo. Opustila se.

Izneverila je majku.

Uzbuđenje od alkohola dotad je već sasvim isparilo. Grej je bila bistre glave, umorna i prozebla do kostiju. Podigla je jaknu s pločnika i dala Kloi njenu.

„Moramo da pođemo“, reče. „Mogli bi da krenu za nama.“

„Ne možemo da trčimo u ovim cipelama.“ Kloi je cvokotala zubima dok je tesno navukla jaknu preko grudi. „Treba nam taksi ili šta već.“

Ali nije bilo slobodnih taksija. Bila je ponoć u četvrtak uveče. Praznili su se svi pabovi u centru Londona. Grej nije mogla da stoji na uličnom uglu nekoliko blokova od *Bižua* i da čeka da ih fotografi nađu dok pokušava da zaustavi taksi.

Nekoliko ulica odatle crveni autobus na sprat zabrunda i stade. Unutra je naizgled bilo bezbedno. I toplo. Ona istog trena donese odluku.

„Hajdemo u onaj autobus“, reče, upirući prstom. „Onda ćemo videti šta dalje.“

Na svu sreću, u autobusu nije bila gužva. Napred je sedeo neki mladi par, tiho razgovarajući jezikom koji ona nije prepoznala. Nekoliko redova odatle sedeo je jedan stariji čovek i zurio kroz prozor.

Kloi je očitala kartu. Grej, koja je nije imala, zbila se uz nju i nadala se da je niko neće primetiti.

Nekoliko muškaraca koji su stajali blizu prednjih vrata gledalo ih je ispod oka. Neki od njih držali su limenke piva.

„Jesi dobro, srce?“, reče jedan, a ostali se zakikotaše.

Spuštene glave, Grej se čvrsto držala Kloi za mišicu dok nisu pronašle mesto pozadi. Tek kada se autobus otisnuo od ivičnjaka, osetila je kako može da diše. Okrenuvši se, pogledala je ka klubu. Od fotografâ nije bilo ni traga.

„Kuda idemo?“, upita Kloi, mršteći se kada poglednu kroz prozor dok je autobus skretao u neku nepoznatu ulicu.

„Ne znam.“ Grej proguta knedlu. „Mislim da mi je bolje da pozovem mamu.“

Kloi razrogači oči. „Jesi li sigurna? Ona misli da si kod mene.“

„Ionako će sutra saznati kada bude čitala novine.“ Grej letimice pogleda ka prednjem delu autobusa, gde su oni muškarci još buljili u njih. „Uostalom, ovo nije bezbedno.“

Kloi isprati njen pogled i reče: „Da, zovi je. Oni tipovi bi mogli da te prepoznaju.“

Ako ništa drugo, u klubu ni u jednom trenutku nije spustila torbicu – još joj je visila s ramena na tankom, zlatnom lancu. U njoj nije bilo bogzna šta – tamo gde je živela nisu bili neophodni ključevi. Samo karmin i puder, novčanica od deset funti i telefon.

Prsti su joj još bili isuviše hladni da bi radili kako treba i petljala je dok je okretala majčin broj mobilnog telefona koji niko drugi nije znao.

Zvonilo je dvaput, a onda se majka javila.

„Grej? Šta nije u redu?“

Na zvuk njenog glasa iščilela je sva Grejina hrabrost. Suze joj zapekoše oči.

„Treba mi pomoć.“ Glas joj je drhtao. „Kloi i ja smo otišle na žurku u klub Ejdanovog tate i pojavili su se neki fotografi. Jurili su nas ulicom. Bilo je mnogo strašno.“

Majci se moralo priznati da je brzo upila tu informaciju i usredsredila se na ono što je važno.

„Prate li te i sada?“, oštro je upitala. „Gde si?“

„Sa Kloi sam. U autobusu smo koji ide... nekuda.“ Glas joj je pukao i rukom je zaklonila oči, šapćući: „Neki muškarci bulje u mene. Samo hoću da se vratim kući.“

„Ništa ne brini. Izvući ću te odatle.“ Glas joj je bio odlučan i delotvoran. Grej je to prepoznala kao njen ton za „rešavanje stvari“. Obično joj je smetao. Trenutno ju je smirivao.

Iz drugog kraja autobusa čula je kako jedan od onih muškaraca govori: „Oh, vidi. Plače. Treba da je pomazim.“

Mora da imaju najmanje trideset godina. Zašto su muškarci tako odvratni?

Vratio ju je majčin glas. „Grej, moram da zovem obezbeđenje preko druge linije, ali tu sam. Neću te ostaviti, u redu? Ne prekidaj vezu.“

„Dobro.“

Kloi je upitno gledala Grej.

„Zove pomoć.“ Grej uperi prst u prozor pored njih. „Pokušaj da provališ gde smo.“

Kloi se poslušno nagnula i priljubila lice uz staklo, rukama zaklanjajući oči.

Minut kasnije, Grejina majka se vratila na vezu.

„Povezaću te s nekim iz sigurnosnog tima, Grej. On mora da ti postavi nekoliko pitanja. Ali neću otići. Biću ovde.“

Usledio je niz škljocaja, a onda je progovorio dubok muški glas.

„Grej? Ovde Radž Patel. Ja rukovodim obezbeđenjem za tvoju majku. Kao prvo, jeste li trenutno bezbedne?“

Imao je isti severnjački naglasak kao Džejk i premda su mu reči odisale hitnjom, u njegovom glasu bilo je nečega smirujućeg što je ublažilo Grejinu paniku.

„Bezbedne smo“, reče ona. „Ušle smo u autobus.“

„Koji je autobus u pitanju? Jeste li videle broj?“

Grej je snimila broj neposredno pre nego što su ušle. „Sedamsto četiri.“

„Dobro“, reče on. „Znaš li gde se autobus trenutno nalazi?“

Grej potapša Kloj po podlaktici. „Gde smo?“

Kloj se okrenula od prozora. „U Ulici Kalros.“

Grej to prenese Radžu.

„Dobro“, reče on, a njoj od njegovog odobravanja neka-ko bi bolje. „Hoću da se strpite. Trudite se da ne privlačite pažnju. Ali, i ovo je važno – ni pod kojim okolnostima nemojte ni sa kim da izlazite iz tog autobusa dok ne vidite značku i ne čujete ih kako pominju moje ime. Je l’ jasno?“

Ozbiljnost u njegovom glasu nije ostavljala prostora za zabunu. Nije se zezao. U Grejinim grudima ponovo se raspali panika. Ništa slično nije se dogodilo otkako joj je majka stupila na dužnost. Nikada joj nije trebalo da je neko spasava. Oduvek je to znala...

„Jasno kao dan“, reče ona.

„Koliko baterije imaš na telefonu?“

Grej ga okrenu da proveru. „Dvadeset odsto.“

„Moramo to da sačuvamo u slučaju da nešto pođe naopako.“ On odluču. „Kada siđem s linije, zamoliću tvoju mamu da prekine vezu, ali treba mi da ostaviš uključen telefon.“

Posle nekoliko dodatnih uputstava, isključio se iz razgovora.

Kada je on otišao, Grej je čvrsto stezala telefon. Čula je kako joj majka diše.

„Mama“, reče ona tiho. „Izvini.“

„Ne brini sada za to“, rekla joj je majka. „Sada moram da prekinem. Radž hoće da ti uštedi bateriju. Ali hoću da mi obećaš da ćeš me pozvati budem li ti zatrebala. Bez obzira na telefonsku bateriju.“

„Važi.“ Grejin glas je bio tanak.

„I molim te, Grej“, preklinjala ju je majka. „Čuvaj se.“

Nakon što je prekinula vezu, Grej nije dizala glavu i niko-ga nije gledala u oči. Ona i Kloj su tiho razgovarale, gledale kroz prozor, kada neki muškarac bubnu na sedište ispred njih i pokvareno im se isceri.

Prepoznala je njegovu gustu smeđu kosu i svetloplavu košulju na zakopčavanje – to je onaj što je rekao da bi je „pomazio“.

„Mislio sam da bi trebalo da se upoznamo.“ On se naže napred, otvoreno proveravajući Klojin stas. „Pošto ćemo, u fazonu, biti drugari.“

Iz prednjeg dela autobusa, njegovi drugovi su se smejali i navijali, dovikivali mu reči ohrabrenja.

„Ne mogu da odole“, reče jedan lupajući drugog po ramenu.

Grej je buljila sebi u kolena. Preuzevši vođstvo, Kloj se nagla napred. „Vidi, zar ne možeš da nas ostaviš na miru? Samo idemo kući.“

Njemu se iskriviše usta. U glas mu je ušao nov, ružan ton.

„Zašto moraš da budeš takva, a? Samo pokušavam da budem fin. Je l’ to zločin? Zašto ne možeš i ti da budeš fina?“

Grej pokri lice rukom. Nije znala šta da radi. Sve će se mnogo pogoršati bude li je on prepoznao. Ali njeni postupci kao da su mu samo privukli pažnju.

„Čekaj“, reče on, pogleda uperenog u nju. „Zar te ja ne poznajem odnekud?“

Gotovo da je čula kako njegov pijani mozak radi. Pokušava da se seti odakle je zna. Mora da ga se otarasi pre nego što sklopi slagalicu.

„Ne poznaješ je“, ledeno reče Kloi. „Inače, ona ima šesnaest godina. Koliko ti imaš godina?“

On kao da se načas zaprepasti. Ali brzo se oporavio.

„Šesnaest je dovoljno“, reče. „Zakon kaže da je dozvoljeno.“

„Odvratani si.“ Zgrabivši Grejin telefon iz njenih ruku, Kloi mu ga pokaza. „U svakom slučaju, upravo smo zvale policiju.“

„Aha, znači tako hoćete da se igrate?“ Izvila mu se usna. „Mislite da ste toliko lepe da možete da radite šta god hoćete? Imam novosti za vas. Panduri ne zaustavljaju autobuse samo zato što su neke lepe devojčice upale u frku.“ Lice mu je bilo crveno.

Grej pogleda unaokolo u potrazi za nekim ko bi pomogao, ali ostali putnici su okretali glavu od drame. Gledali su ih samo njegovi drugovi štectavo se smejući.

Čovek uperi prst u Grej. „Znam da si neko. Već sam ti video lice. Jesi neka manekenka ili šta već? Neka pevačica? Je l' zato misliš da si takva riba pa ne moraš da razgovaraš s ljudima?“

Tik izvan njegovog vidokruga, Kloi je toliko čvrsto stezala Grejinu ruku da je ovu bolelo. Grej je ponovo počela da se trese – ovoga puta ne od hladnoće.

„Nisam niko“, reče ona, priželjkujući da je zaista tako. „Nisam niko.“

„Molim te, *molim te*, ostavi nas na miru“, preklinjala je Kloi, i dalje se držeći za Grej. „Samo hoćemo da odemo kući.“

„Samo hoćemo da odemo kući.“ Govorio je visoko i posprdno. „Treba da probaš da ne budeš toliko uobražena. Mnogo si puna sebe, znaš?“

Tek što je on to izgovorio, vazduh ispuni zavijanje sirena. Vozač je zakočio tako naglo da se vozilo zanelo.

„Šta je ovo, koji ku...?“ Čovek se okrenu da vidi šta se događa.

Noć obasjaše plava svetla.

Ostali putnici su zabrinuto mumlali, izvijajući vrat da vide šta se zbiva.

Grej kroz prozor vide policajca na motociklu kako se zaustavlja pored vozačevog prozora i odsečno mu pokazuje da zaustavi vozilo.

Vozač se povinovao i autobus uspori.

Pored sebe, Grej ču kako Kloi šapće: „Molim te, molim te, molim te...“

Kada je autobus stao, sve je utihnulo. Čak i muškarac koji ih je maltretirao buljio je u prednji deo autobusa, zinuo u čudu.

Vozač otvori vrata.

U autobus udoše muškarac i žena – oboje mladi i u tamnim odelima.

„Izvinite što vam prekidamo putovanje“, saopšti žena, neočekivano veselo. Imala je plavu kosu čvrsto vezanu u konjski rep i kretala se s lakoćom sportiste. „Brzo ćemo završiti.“

Dok je ona govorila, njen partner je pomno gledao putnike. Rekao joj je nešto i uperio prst onamo gde su Grej i Kloi bile zbijene pozadi.

Njih dvoje krupno zakoračiše prema njima. Prva ih se domogla žena.

„Grej, Kloi?“

One jako klimnuše glavom.

Ženin pogled polete na muškarca koji je blenuo u nju otvorenih usta. „Dosađuje li vam ovaj čovek?“

Njih dve klimnuše glavom još jače.

Okrenuvši se ka njemu, žena izvadi mali crni novčanik i otvori ga trzajem ruke – na jarkoj svetlosti zasija srebrna značka.

„Gubi se“, reče mu ona, „ili ćeš u zatvor. Biraj.“

On se brže-bolje nespreno osovi na noge, pa pobeže prolazom između sedišta da se pridruži drugarima, koji se nisu više smejali.

Žena se ponovo okrenu prema Grej.

Imala je tamnoplave oči i neukrotiv izraz koji je govorio da nije preporučljivo kačiti se s njom.

„Ja sam Džulija.“ Ona uperi prst u muškarca. „Ovo je Rajan. Poslao nas je Radž Patel da vas odvedemo kući.“

Treće poglavlje

Džulija i Rajan žurno povedoše devojke napolje – na čelu je bila Džulija, dok su je Grej i Kloi pratile u stopu. Rajan se držao nekoliko koraka iza njih. Ostali putnici su piljili i došaptavali se. Grej je gledala u zemlju.

Napolju su policijski motocikli obrazovali nepravilan krug oko autobusa, bleskajući plavim svetlima. Oktobarska noć kao da je bila još hladnija nego pre. Grej opet poče da drhti.

Rajan uperi prst u tamni državni automobil sa četvorim vratima, parkiran u blizini. „Ovamo.“

Grej i Kloi nije trebao ubedljiviji poziv. Ušle su na zadnje sedište, zahvalne zbog toplote. Kada se smestila, Grej zavali glavu na naslon i uzdahnu od olakšanja.

Džulija je sela na vozačevo sedište, a Rajan se smestio na suvozačko. Dok je ona palila motor, on podiže radio. „Jedinica C5“, reče. „Kresnica je na sigurnom.“

„Primljeno, C5“, odgovorio je neko.

Čim su oni krenuli ulicom, motocikli odjuriše, gaseći plava svetla jedno po jedno.

Džulija pogleda Grej u oči u uskom odsečku retrovizora. „Najpre ćemo odbaciti Kloi. Onda ćemo te odvesti kući.“

Kada je Džulija ponovo usmerila pažnju napred, Kloi se prignu da šapne: „Koliko će ti mama biti ljuta?“

Grej nije ulepšavala. „Imam osećaj da mi je ovo poslednja žurka ove godine.“ Posle toga kao da nije više imalo bogzna šta da se kaže.

U glavi je počelo da joj damara, usta su joj bila suva i kisela. Čutke je zurila kroz prozor. Čak i tako kasno, bilo je ljudi na sve strane. Neki su pešačili, neki bili u kolima, prelazili ulicu, silazili iz autobusâ. Bilo je teško poverovati da je nekada mogla tako da hoda pločnikom a da je niko ne prepozna. Ili pojuri. Ili fotografiše. Ili joj se podsmeva.

Takav bezimeni život kao da je bio pre sto godina.

A zapravo je minulo osam meseci.

Kada je ustala tog četvrtka ujutru, bila je dete jedne britanske političarke – jedno od hiljada. Do jedanaest sati te noći, bila je ćerka jedinica jedne premijerke.

I to je bio kraj svega. Kraj kafeâ. Kraj žurki.

Kraj normalnosti.

Sada je živela život na zadnjim sedištima automobilâ sa četvorim vratima i zatamnjenim staklima, okružena obezbeđenjem u odelima, odveć zaokupljenim njenom sigurnošću da bi razgovarali s njom. Sve što je želela da radi predstavljalo je problem. Da bleji s drugaricama. Da ide u kupovinu. Čak je i odlazak u kafe predstavljao ogromnu poteškoću.

Odlazak na Ejdanovu žurku? To bi bilo nemoguće, hvala na pitanju. Suviše teško za obezbeđenje. Previše ljudi.

Zato je lagala i šunjala se – sve zarad kakve-takve normalnosti. A sada će i tome doći kraj.

Kada su se zaustavili u Kloinoj ulici, Rajan je izašao iz kola i zaobišao ih da joj otvori vrata.

Odvezavši pojas, Kloj poglednu Grej. „Javiću ti se sutra.“ Zatim dodade, s grižom savesti: „Nadam se da te mama neće ubiti.“

Do kraja vožnje Grej je sedela sama na zadnjem sedištu, piljeći pravo preda se, pokušavajući da odluči kako sve to da objasni majci.

Ubrzo se pred njima pojavi visoka šiljata kapija što vodi u Ulicu Dauning.* Policija koja je stražarila u crnoj termalnoj opremi bila je naoružana do zuba.

Spustivši prozor, Džulija pokaza značku policajcu u crnom, s mašinkom privezanom preko grudi. Poglednuvši na zadnje sedište, njegove oči bezizražajno ispitaše njeno lice.

Odsečno klimnuvši glavom, on uzmače i mahnu ka stražarskoj kućici iza sebe. Kapija uzdrhta i kliznu u stranu.

Kada su kola prešla u mirnu, mračnu uličicu iza kapije, Rajan pritisnu dugme na radiju.

„Jedinica C5 u bazi“, reče. „Kresnica isporučena.“

„Primljeno.“ Glas preko radija reče: „Odlično, vas dvoje.“

Noću je Ulica Dauning ličila na svaku drugu otmenu londonsku ulicu. Jednom stranom, pod staromodnom uličnom rasvetom od livenog gvožđa, bila je oivičena džordžijanskim gradskim kućama. Izgledala je sasvim obično.

Ali to nije bila obična ulica.

Bila je to najbezbednija, najmotrenija i najzaštićenija ulica u zemlji. Ulazna vrata uobičajenog izgleda bila su varka. Iza njih su se nalazile ogromne poslovne zgrade, sa hiljadama

* Ulica Dauning br. 10 je zvanično sedište britanskog premijera. (Prim. prev.)

visoko rangiranih državnih službenika. Tu ništa nije bilo tako kao što izgleda.

Džulija zaustavi kola i ugasi motor. Rajan je izašao i hitro otišao da otvori Grej vrata.

Otkrivši pojas, Džulija se okrenu da je pogleda. „Dome, slatki dome“, reče.

U tome nije bilo ničega ljupkog, ali Grej nije imala name-ru da ulazi u to.

„Hvala vam što ste došli da me izbavite“, reče. „Bilo je strašnije nego što je izgledalo.“

„Znam“, jednostavno reče Džulija. „I nema na čemu.“

Kada je izašla iz kola, Grej je bila malaksala, kao da joj je noć iscrpla svu snagu. Ipak, još nije bilo gotovo.

Čekala ju je majka.

Ona zaklanca prema crnim blistavim vratima s brojem 10 postavljenim na sredini, brojem od svetlucavog, uvek uglaćanog srebra. Grej je i dalje bilo čudno što spolja nema kvake. Ako ljudi unutra ne žele da uđeš, vrata se ne mogu otvoriti.

Sada se vrata naglo otvoriše pre nego što je i pomislila da pokuca.

Stražar u prsluku od kevlaru i beloj košulji s dugim rukavima pomeri se da je propusti u dnevnu sobu koja je umnogome ličila na bilo koju običnu dnevnu sobu. Ako zanemarimo to što su, iza njega, u kabinici pred redom računarskih monitora sedela još dva stražara.

Njihova ravnodušna lica nisu odavala nikakva osećanja kada Grej vukući noge prođe pored njih, prljava i umorna, čeznući za krevetom.

„Laku noć, gospođice“, reče jedan od njih, kada ona pođe predsoobljem.

„Noć“, mahinalno je odgovorila.

U prizemlju su svetla bila većito upaljena te nije bilo potrebe da pritiska prekidač dok je išla podom sa crno-belim pločicama, prolazeći pored podnog sata i teškog orahovog ormara s desetinama malenih otvora. U njemu su preko dana stajali mobilni telefoni svih posetilaca zgrade. Trenutno je bio maltene prazan.

Ona skrenu u prvi hodnik levo, prolazeći pored raskošnog zavojitog stepeništa a da ga nije ni pogledala, pa produživši dok nije stigla do drugog, užeg niza stepenika.

Dok se penjala, gledala je sebi u noge. Bele cipele s visokim potpeticama koje je pozajmila od Kloi ranije te večeri bile su prljave i izubijane. Kao da je sve na njoj bilo ukaljano. Bilo joj je teško da poveruje da je doskora u toj haljini bila onako srećna.

Popevši se, ona krenu senovitim predsobljem, osvetljenim samo slabašnim sjajem neupadljivih zidnih lampi, i otvori prva vrata na koja je naišla.

Njena majka, za koju se činilo da je šetkala po sobi, potrčala njoj.

„O, hvala bogu.“ Ona privuče Grej u čvrst zagrljaj. „Nasmrt si me prepala.“

Uprkos nedavnom telefonskom pozivu, Grej nije očekivala takav doček. Njih dve u poslednje vreme nisu bile bliske – bila je uverena da će zbog večerašnjih postupaka snositi ozbiljne posledice. Ali pozdravila je tu toplinu. Prigrlivši majku, načas je dozvolila sebi da bude obična ćerka.

„Mama, mnogo mi je žao“, prošaptala je.

„Znam.“ Čvrsto je uhvativši za ručne zglobove, njena majka se odmače, pogledom obuhvatajući ćerkino lice. „Radž mi je rekao da si dobro, ali morala sam lično da se uverim.“

„Mama, nisam znala da će oni fotografi biti tamo. Ne znam otkud su znali da ću biti na žurci...“

„Imaju oni načina svašta da otkriju.“ Iz kuhinje dođe Grejin očuh Ričard, držeći šolju. „Verovatno su za informaciju platili osoblju u baru – ili nekom tvom drugaru iz odeljenja.“

Grej se ukoči.

Naravno, i on je još budan. Uvek je tu kad god njena majka ima slobodan trenutak. Večito se umeće između njih dve.

Dodavši njenoj majci šolju čaja koji se puši, on se okrenu prema Grej, motreći joj lice očima plavim kao lednik. „Mora da si se baš uplašila.“

„Eto“, promrmlja ona, uzmičući od njih. „Dobro sam.“

„Gde ti je pamet bila, Grej?“, upita je majka. „Zašto bi otišla na tu žurku a da nam ne kažeš? Rekla si da ćeš učiti kod Kloi.“

Bilo je očigledno da je trenutak olakšanja prošao. Sada mogu da pređu pravo na gnev koji je do maločas očekivala.

„Kloi se baš išlo na Ejdanovu rođendansku proslavu. Njegov tata je vlasnik kluba, pa sam računala da će biti bezbedno. Mislila sam da ćemo tamo biti samo sat vremena ili tako nešto, ali...“ Grej sleže ramenima.

„Ali šta?“ Ričard zakorači prema njoj, oštro udahnuvši. „Grej. Jesi li pila?“

„Ne.“ Slagala je mahinalno, ne zastavši da razmisli o tome. Onda se setila onih fotografra – bleskova svetlosti dok je povraćala u onu biljku u saksiji – i klonuše joj ramena.

Nema svrhe da laže. Oni će ionako ubrzo saznati.

„Samo malo“, priznala je.

„O, Grej.“

Videvši razočaranje u majčinim očima, ustvrdila je: „Nisam mnogo. Bio je neki voćni punč. To je bilo sve.“

Njena majka i Ričard razmeniše poglede.

Oduvek je bilo tako. Još otkada se Ričard venčao s njenom majkom. Njih dvoje su tandem. A Grej je neko sa strane.

„Nisam dete“, podsetila ih je oboje. „Imam skoro sedamnaest godina. Ako mi se hoće da popijem čašu punča na žurci, onda ću je i popiti. Baš me briga šta vi mislite.“ Ona diže ruke uvis. „Izvinila sam se i stvarno mi je žao. Hvala što ste mi pomogli. Nadam se da vam nisam upropastila život. Sad moram malo da se naspavam.“

Okrenuvši se na peti, krenula je kroz dnevnu sobu.

„Da se nisi usudila da odeš od mene.“

Glas njene majke umeo je punu sobu političara da navede da se skamene na mestu, ali Grej nije stala. Glavobolja joj je kuckala iza očiju, a usta su joj bila kisela i suva. Bila je strašno umorna.

Nije mogla više ni časak da ih gleda i da razmišlja koliko je uprskala.

„Grej...“ Majčin glas bio je prožet upozorenjem. Ali Grej je samo produžila.

„Moram da spavam“, reče, ne okrećući se. „Možeš ujutru da vičeš na mene, važi?“

„Ovo nije gotovo“, reče njena majka.

Grej podiže ramena.

„Znam.“

Četvrto poglavlje

Kroz otvoreni prozor na kolima, Džulija je posmatrala kako se Grej vuče pločnikom, pogrbljenih ramena i spuštene glave.

Na visokim potpeticama i u onoj haljinici očito je želela da izgleda starije. Ali osoba kojoj je Džulija prišla u autobusu bila je uplašeno dete.

„Jedva sam se obuzdala da ne udarim onog tipa“, reče ona, ponajviše samoj sebi. „Šta god da je bio naumio, sigurno nije mislio da su one devojke dovoljno stare za to.“

Rajan je iskosa pogleda. „Možda ga nisi udarila, ali ne verujem da će uskoro probati nešto slično.“

„*Jeftino* je prošao.“

Čuvši tu razjarenost u njenom glasu, Rajan ju je radoznalo proučavao, ali ništa je nije pitao. Džulija ništa nije objašnjavala. Bila je novajlija u sigurnosnom timu, ali on već beše shvatio da je osetljiva kada su posredi pitanja lične prirode.

O njoj nije znao bogzna šta osim da je u prošlosti bila u vojsci i da je naizgled čvrsta i motivisana. Ali šta je motivije?